

Art. 2. Akty notarialne, których treścią jest przeniesienie, ustanowienie, zmiana lub zniesienie prawa, podlegającego wpisowi do księgi wieczystej, mogą być sporządzane przez państwowe biuro notarialne, które prowadzi księgę wieczystą dla danej nieruchomości, bądź przez państwowe biuro notarialne miejsca zamieszkania jednej ze stron.

Art. 3. 1. Czynności określone w art. 1 państwowe biura notarialne wykonują stosując odpowiednio przepisy dotyczących regulujące te czynności, przy zachowaniu przepisów niniejszej ustawy.

2. W sprawach przekazanych niniejszą ustawą państwowym biurom notarialnym biura te pobierają opłaty i zwrot wydatków (koszty) na zasadach określonych w przepisach o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

3. Nie uiszczone należności państwowych biur notarialnych z tytułu kosztów oraz nałożone przez nie grzywny ściga sąd powiatowy tak jak należności sądowe. Tytułem wykonawczym jest prawomocne postanowienie państwowego biura notarialnego o obowiązku uiszczenia kosztów lub o nałożeniu grzywny.

Art. 4. Księgi wieczyste prowadzi notariusz. Kierownik państwowego biura notarialnego może jednak powierzyć pracownikowi biura, mającemu odpowiednie kwalifikacje, samoistne spełnianie wszystkich lub niektórych spośród czynności spełnianych dotychczas samoistnie przez sekretarza sądowego.

Art. 5. 1. Akt notarialny, którego treścią jest ustanowienie, zmiana lub zniesienie prawa podlegającego wpisowi do księgi wieczystej, powinien, oprócz treści określonej w prawie o notariacie, zawierać wniosek stron o dokonanie wpisu.

2. Jeżeli akt, o którym mowa w ust. 1, sporządza państwowe biuro notarialne nie prowadzące księgi wieczystej, biuro to obowiązane jest przesłać w ciągu 7 dni wypis aktu państwowemu biuru notarialnemu właściwemu do prowadzenia księgi wieczystej danej nieruchomości.

3. Jeżeli nie ma przeszkód do wpisu, państwowe biuro notarialne właściwe do prowadzenia księgi wieczystej dokonuje wpisu w księdze wieczystej zgodnie z treścią aktu i wnioskiem stron. O dokonanym wpisie zawiadamia się strony oraz osoby, których prawa zostały wpisem dotknięte, podając w skrócie jego istotną treść.

4. Termin do wniesienia rewizji przeciwko dokonaniemu wpisowi biegnie od dnia doręczenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3.

Art. 6. 1. Środki odwoławcze od postanowień i zarządzeń państwowych biur notarialnych w sprawach objętych niniejszą ustawą oraz od dokonanych przez te biura wpisów w księgach wieczystych rozpoznaje sąd wojewódzki.

2. Od prawomocnych orzeczeń państwowych biur notarialnych kończących postępowanie w sprawie i od prawomocnych wpisów dokonanych przez te biura można złożyć rewizję nadzwyczajną stosownie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. O wniesieniu rewizji nadzwyczajnej państwowe biuro notarialne czyni z urzędu wzmiankę w księdze wieczystej.

Art. 7. Notariusz w razie potrzeby udziela stronom wyjaśnień dotyczących stanu prawnego nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta lub zbiór dokumentów.

Art. 8. 1. Przejęcie przez poszczególne państwowe biura notarialne czynności określonych w art. 1 nastąpi w ciągu 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, w terminach ustalonych przez Ministra Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia.

2. Do czasu przejęcia prowadzenia ksiąg wieczystych przez państwowe biura notarialne księgi te prowadzą nadal sądy według zasad dotychczasowych z następującymi zmianami:

- 1) wpisu dokonuje się bez wydawania uprzedniego postanowienia zarządzającego jego dokonanie,
- 2) termin do wniesienia rewizji przeciwko dokonaniemu wpisowi biegnie od dnia doręczenia zawiadomienia o wpisie z podaniem w skrócie jego istotnej treści,
- 3) czynności sędziego może spełniać notariusz upoważniony do tego przez Ministra Sprawiedliwości.

3. Przepisy art. 5 ust. 1 o zamieszczaniu w treści aktu notarialnego wniosku o dokonanie wpisu obowiązują również wówczas, gdy księgi wieczyste prowadzi nadal sąd.

Art. 9. 1. Minister Sprawiedliwości może delegować sędziów do pełnienia czynności w państwowym biurze notarialnym na zasadach określonych w prawie o ustroju sądów powszechnych.

2. Sędziów zatrudnionych przy prowadzeniu ksiąg wieczystych Minister Sprawiedliwości może delegować do państwowego biura notarialnego przejmującego tę czynność bez ich zgody na czas do lat 5 od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 10. Przeniesienie pracownika administracyjnego z sądu do państwowego biura notarialnego, które przejęło prowadzenie ksiąg wieczystych, celem zatrudnienia go przy tej czynności, nie może spowodować obniżenia jego dotychczasowego uposażenia.

Art. 11. W ustawie z dnia 25 maja 1951 r. — Prawo o notariacie (Dz. U. z 1963 r. Nr 19, poz. 106) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 9 wprowadza się nowy § 2 w brzmieniu:
„§ 2. Opłaty nie uiszczone ściga sąd powiatowy tak jak należności sądowe. Na postanowienie państwowego biura notarialnego o obowiązku uiszczenia opłat służy zażalenie do sądu wojewódzkiego. Prawomocne postanowienie stanowi tytuł wykonawczy.”;
- 2) dotychczasowy § 2 otrzymuje numerację § 3.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

279

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 listopada 1964 r.

w sprawie określenia przypadków, w których kobiety przeniesione do rezerwy nie mogą być powołane do czynnej służby wojskowej.

Na podstawie art. 116 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do czynnej służby wojskowej (przeszkolenia wojskowego, służby wojskowej w razie mobilizacji lub w czasie wojny) nie mogą być powołane kobiety przeniesione do rezerwy, które:

- 1) są w ciąży,
- 2) są obłożnie chore,
- 3) sprawują opiekę nad dziećmi (własnymi, przysposobionymi, pasierbami, obcymi wziętymi na utrzymanie i wychowanie):
 - a) w wieku do 7 lat,
 - b) w wieku od 7 do 16 lat, jeżeli sprawowanie tej opieki nie może być powierzone innej osobie,
- 4) sprawują opiekę nad osobami zaliczonymi do I grupy inwalidów albo nad osobami obłożnie chorymi, jeżeli wspólnie z tymi osobami zamieszkują, a opieki nad nimi nie można powierzyć innej osobie.

§ 2. 1. Stan ciąży, obłożną chorobę kobiety oraz obłożną chorobę osób określonych w § 1 pkt 4 stwierdza się zaświadczeniem wydanym przez lekarza zakładu społecznego służby zdrowia.

2. Sprawowanie opieki nad dziećmi w wieku do lat 7 stwierdza się na podstawie wpisów o posiadaniu dziecka, zamieszczonych w dowodzie osobistym kobiety, a w razie braku takich wpisów — na podstawie pisemnego oświadczenia zainteresowanej kobiety. Konieczność sprawowania opieki nad dziećmi w wieku od 7 do 16 lat życia lub osobami określonymi w § 1 pkt 4 zainteresowana kobieta stwierdza pisemnym oświadczeniem. Oświadczenie powinno zawierać

stwierdzenie świadomości odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania.

3. O inwalidztwie osób określonych w § 1 pkt 4 orzeka komisja lekarska do spraw inwalidztwa i zatrudnienia w trybie przepisów o orzekaniu o inwalidztwie osób nie będących pracownikami oraz osób nie ubiegających się o zapatrzenie rentowe.

§ 3. Wpisy w dowodach osobistych oraz zaświadczenia orzeczenia i oświadczenia określone w § 2 stanowią podstawę dla wojskowego komendanta rejonowego do niepowołania danej kobiety do czynnej służby wojskowej.

§ 4. Po ustaniu warunków określonych w § 1 kobiety przeniesione do rezerwy mogą być powołane do czynnej służby wojskowej.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1960 r. w sprawie określenia przypadków, w których kobiety przeniesione do rezerwy nie mogą być powoływane na przeszkolenie wojskowe kobiet (Dz. U. Nr 7, poz. 50).

§ 6. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Obrony Narodowej.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

280

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 listopada 1964 r.

o zmianie rozporządzenia w sprawie szczegółowego określenia przedmiotów opłaty skarbowej, stawek opłaty oraz zwolnień od tej opłaty.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 1958 r. Nr 1, poz. 1 i z 1964 r. Nr 41, poz. 277) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepis § 35 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1957 r. w sprawie szczegółowego określenia przedmiotów opłaty skarbowej, stawek opłaty oraz zwolnień od tej opłaty (Dz. U. z 1958 r. Nr 1, poz. 3 i Nr 60, poz. 298, z 1962 r. Nr 67, poz. 331 i z 1963 r. Nr 8, poz. 46) otrzymuje brzmienie:

- „§ 35. 1. Opłata skarbowa od rachunków lub innych dokumentów stwierdzających sprzedaż rzeczy ruchomych przez osoby fizyczne oraz nie będące podmiotami gospodarki społecznej osoby prawne, jeżeli sprzedawcą jest osoba nie trudniąca się wytwarzaniem lub sprzedażą zbywanych rzeczy w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego — wynosi od sumy należności, gdy przedmiotem sprzedaży są:
- 1) lekarstwa oraz artykuły spożywcze z wyjątkiem napojów spirytusowych 5%,
 - 2) inne przedmioty 10%.
2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w wypadkach sprzedaży:
- 1) rzeczy używanych: odzieży, obuwia, bielizny, konfekcji, pościeli, przedmiotów osobistego użytku, gospodarstwa domowego i urządzenia mieszkania,
 - 2) używanych maszyn i innych używanych przedmiotów, stanowiących urządzenie (inventarz) przedsiębiorstw lub gospodarstw

rolnych albo służących do wykonywania zawodu,

- 3) środków transportowych,
 - 4) towarów — z wyjątkiem lekarstw — państwowym i spółdzielczym przedsiębiorstwom, upoważnionym do prowadzenia skupu i sprzedaży towarów bądź sprzedaży za pośrednictwem upoważnionych sklepów komisowych.
3. Opłata skarbowa od rachunków stwierdzających bądź sprzedaż rzeczy ruchomych, bądź świadczenie usług w obrocie handlowym, wydawanych przez osoby trudniące się wytwarzaniem lub sprzedażą zbywanych rzeczy lub świadczeniem usług w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego, wynosi — jeżeli suma rachunku przekracza 100 zł 0,2%.
4. Na równi z rachunkami, o których mowa w ust. 1 i ust. 3, traktuje się pokwitowania stwierdzające otrzymanie należności za sprzedane rzeczy ruchome lub świadczone usługi.
5. Wolne są od opłaty skarbowej wymienionej w ust. 3 rachunki stwierdzające należność za wykonanie świadczeń podlegających przepisom o podatku od wynagrodzeń, rachunki na sumę do 100 zł oraz dowody wewnętrzne zastępujące rachunki”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.